

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF SØNDAGS-BOGEN

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 197.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig05val-shoot-idm140040107509952/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Søndags-Bogen

dæmpe og berolige ved en levende Ihukommelse af den Israels Vægler, som ei sover eller slumrer; og ved Hans trøstelige Forjættelse, at hvo som skjuler sig hos den Høieste, skal hvile om Natten i den Almægtiges Skygge! Nei, det var intet Under, saa lidet, som at de om Morgenen sang med Fugle-Fryd:

Nu rinder Solen op
Af Øster-Lide,
Forgylder Klippens Top,
Og Bjergets Side!

Derimod maae vi vel undre os over, at det er hardtad slet ikke længer saa: at Fuglene og de gamle Psalmer er næsten Alt hvad der minder os om, at det engang har været saa, og maa nødvendig være saa, hvor Sjælen har Vinger, og Hjertet har Stemme, og Aanden har Øren-Lyd, maa der nødvendig være saa, fordi det er den aandelige Naturens Orden i vor lille underlige Verden, som hører halvt til de Dødes Rige, og halvt til de Levendes Land! Ja, sandelig, vi havde intet mere Vidnesbyrd behov derom, at Mørket i aandelig Forstand har forblindet, Natten overvældet og Sønnen betaget os, end den vitterlige Sag, at selv Christus sjelden ihukomme den store Forskiel mellem Nat og Dag, saa Aften-Suk og Morgen-Sang er nær ved at blive Ord, vi have ondt ved at forklare vore Børn, medens vi i vore Barne-Dage ei behøvede at spørge Forældrene om Sligt, men vidste det vel, før vi kunde stave!

Men er det ikke dog kanskee ogsaa kun en gammel Fordom, der ei skikker sig i vore oplyste Dage, at skielne skarpt imellem Nat og Dag, som om de ikke begge hørde til Naturens Orden, og havde, som Alt i denne Verden, deres Fortrin og Mangler, Behag og Besvær, deres Lyse og deres mørke Side? Ja, er ikke i Grunden, for de Fleste, Dagen den besværligste Tid, og Natten med Sønnen hin alt det Levendes hulde Moder, i hvis Skød den trætte Skabning udhviler sig, og opstaaer med det gjenfødte Liv og de fornyede Kræfter, som Dagens Møie udtømmer og fortærer, og, er ikke endelig Natten med Sønnen et venligt Billede af Gravens Stilhed, og den søde Hvile, der venter os, efter Livets Travlhed, Trængsel og Uro, saa den gamle Gru for Natten udsprang kun af de Gamles Over-Tro paa Spøgelser og Gjenfærd, ligesom deres Gru for Døden af deres barnagtige Indbildninger om Djævel og Helvede?

Sandelig, der er intet Spørgsmaal om, at, skal vi troe, hvad